

Από το δικό μου κυρία! - Διδακτική ιστορία

[Ορ](#)

[Ξη πίστη](#)

Το παρακάτω κείμενο αφιερώνεται στους

δασκάλους εκείνους που δεν σταματούν να αναλώνονται, να πεθαίνουν συναισθηματικά, να αδειάζουν κυριολεκτικά όλο το μέσα τους για χάρη των μαθητών

τους. Σ' αυτούς που δεν υπολογίζουν κόπους ούτε και λογαριάζουν αν ο μισθός είναι λίγος και δε φτάνει, που δεν δειλιάζουν ούτε φοβούνται να εκτεθούν. Μην τους ψάχνετε σε μουσεία, βρίσκονται ανάμεσά σας...

«Από το δικό μου, κυρία!»

Υπέρ αναμνήσεως μιας υπέροχης δασκάλας!

(της Λότης Πέτροβιτς)

«...Το Δεκέμβρη του 1943, αρχή ενός ακόμα χειμώνα πείνας και παγωνιάς, άχνισε κάτι ζεστό ξαφνικά στην αυλή του σχολείου μας. Ήταν ένα μεγάλο καζάνι και μέσα είχε συσσίτιο για τα παιδιά. Γύρισα στο σπίτι περήφανη, κρατώντας με προσοχή ένα τενεκεδάκι γεμάτο σούπα πηχτή. «Γιατί δεν την έτρωγες στο σχολείο, καρδούλα μου;» λαχτάρισε η μάνα μου. «Αν σου χυνόταν στο δρόμο;» «Θα φάτε λίγη σούπα κι εσείς, αλλιώς δεν τρώω καθόλου», δήλωσα ορθά κοφτά. «Το ίδιο κι εγώ», φώναξε ο Μάνος, ο αδερφός μου. Κι έτσι γινόταν από κείνη τη μέρα σε κάθε συσσίτιο που κουβαλούσαμε οι δυο μας από το σχολείο. Η σούπα ερχόταν τακτικά, πάντα η ίδια, άνοστη και πηχτή. [\(περισσότερα...\)](#)